

Волчок Д.Ю.,

курсантка 2 курсу

факультету підготовки фахівців

для органів досудового розслідування

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Токар А.О.,

викладач кафедри тактико-

спеціальної підготовки

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

УДОСКОНАЛЕННЯ МІЖНАРОДНИХ ТА НАЦІОНАЛЬНИХ МЕХАНІЗМІВ РЕАЛІЗАЦІЇ, ОХОРОНИ ТА ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Одним із надважливих кроків на шляху до євроінтеграції та запровадження загальноновизнаних стандартів прав людини є реалізація конституційних змін, направлених на вдосконалення нормативно-правових основ функціонування механізму держави, тобто становлення демократичної держави, в якій пануватиме верховенство права, тому і здійснення реформування правоохоронних органів, тому що перепорою у розбудові демократичної та правової держави в Україні є, відверто, малий рівень професіоналізму службових осіб, які виконують функції держави.

Правничі шляхи застосування європейських норм під час винесення рішень українськими судами, міжнародних стандартів судового захисту прав людини в умовах судово-правової реформи в Україні, удосконалення здійснення судочинства в Україні у контексті практики Європейського суду з прав людини, використання в українському судочинстві прецедентно практики Європейського суду з прав людини, деякі аспекти судового захисту прав людини в Україні в європейському вимірі, національна імплементація міжнародних договорів щодо прав людини – цим проблемам було присвячено ряд досліджень.

Одночасно, в процесі реформування правоохоронної системи, міжнародні правозахисні організації вимагають від держави захищати права, свободи і законні інтереси громадян, слугувати їх відновленню у випадку порушення, адже права людини є непорушними, і не можуть бути обмежені ні за яких умов, а лише спеціально уповноваженими на те органами держави та лише у випадку відповідності до закону [1].

Завданнями механізму забезпечення прав людини є: охорона, захист, відновлення порушених прав, а також формування загальної і правової куль-

тури населення. Основними ж підсистемами механізму забезпечення прав і свобод людини є механізми: реалізації, охорони, захисту.

Деякі інші аспекти механізму забезпечення прав і свобод людини акцентуються адміністративною наукою, зокрема визначається, що «механізм адміністративно-правового забезпечення прав і свобод людини та громадянина представляє систему засобів, які є елементами, складовими впливу цієї галузі права на суспільні відносини та встановлювані її нормами гарантії реалізації цих прав (поновлення в органах виконавчої влади та суду, захист за допомогою адміністративної відповідальності та прокурорського нагляду).

Разом з тим, у ст.30 ЗУ «Про Національну поліцію», зазначено, що поліція для виконання покладених на неї завдань вживає заходи реагування на правопорушення, які визначені в КУпАП – заходи забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення [2].

Отже, виходячи з вищезазначеного, ми дійшли висновку, що права та свободи людини виходять із притаманної будь-якій людині людської гідності. Згідно із ст.1 Загальної Декларації з прав людини – всі люди народжуються вільними і рівними у своїй гідності та правах.

Вплив сучасних процесів глобалізації на даному етапі на вдосконалення даного феномену сформулював таке визначення: механізм забезпечення прав і свобод людини - це наявність сукупності правових та інституційних засобів на національному та наднаціональному рівнях, які досягають результату реального втілення в соціальну практику можливостей і прерогатив, які впливають зі змісту прав і свобод людини [3].

Щоб діяльність поліції була більш результативною та ефективною, потрібно детально регламентувати її за допомогою аналізу міжнародно-правових актів, всяких закріплена діяльність правоохоронних органів, шляхом імплементації відповідних норм в українське законодавство, переймати міжнародний досвід та застосовувати його [4].

Отже, метою запровадження міжнародних стандартів має стати саме закріплення таких форм і напрямів діяльності органів поліції, їх посадових осіб, які забезпечували б функціонування суспільних відносин у різних сферах життєдіяльності на засадах непорушності конституційних прав і свобод людини і громадянина. Такий правовий стандарт взаємовідносин органів поліції та громадян повинен виходити зі статусу людини як суб'єкта, перед яким поліція відповідальна за свою діяльність. Правильність і перспективність подібного підходу підтверджується, зокрема, практикою світового співтовариства, а саме положеннями міжнародно-правових актів.

Література:

1. Міжнародно-правові стандарти поведінки працівників правоохоронних органів при підтриманні правопорядку: Документально-джерелознавчий довідник /упоряд. : Ю. І. Римаренко, Я. Ю. Кондратьєв, І. Г. Кириченко . – К., 2002. –340 с.
2. Негодченко О. В. Основи діяльності органів внутрішніх справ України щодо забезпечення прав і свобод людини : навч. посіб. / О. В. Негодченко – Д. :Юрид. акад. МВС,

2005. – 164 с.

3. Олійник А. Ю. Конституційно-правовий механізм забезпечення основних свобод людини і громадянина в Україні : монографія / А. Ю. Олійник. – К. :Алерта, КНТ, Центр навчальної літератури, 2008. – 472 с.

4. Приватне життя і поліція. Концептуальні підходи. Теорія та практика / відп.ред. Ю. І. Римаренко . – К., 2006. – 260 с.

Гавриш Б.О.,

*курсант II курсу факультету
підготовки фахівців для органів
досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

Науковий керівник:

Тінін Д. Г.,

*викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
факультет підготовки фахівців
для підрозділів превентивної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

ПРАВА ЛЮДИНИ В КОНТЕКСТІ ЗАХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОГО ПРАВА: ОСНОВНІ ЦІННОСТІ

Права людини і громадянина – це один з найважливіших інститутів, який отримав розвиток не тільки в конституційному праві, а й в теорії права та в інших гілках законодавства. В другій половині ХХ ст. цей інститут вийшов на перше місце, як в державному плані, так і в міждержавному плані. Інститут прав і свобод людини і громадянина представляє один з найбільш значущих висновків правового розвитку суспільства, починаючи з давніх часів аж до наших часів, коли права людини стали неодмінним атрибутом демократичної правової держави. [1]

В основі концепції прав людини взагалі лежать дві основні цінності: перша - це людська гідність, а друга - рівність. Права людини можна розуміти як щось, що визначає базові норми, потрібні для того, щоб жити з почуттям гідності, і їх універсальність випливає з того, що, в цьому всі люди рівні. Ми не повинні і не можемо тут когось виділяти. По суті, щоб прийняти концепцію прав людини, досить лише визнання цих двох переконань або цінностей, і навряд чи хто-небудь стане з ними сперечатися.

Саме тому права людини отримують підтримку з боку всіх світових культур, всіх цивілізованих урядів і всіх основних релігій. Майже повсюди ви-